

2002 seçimleri, kanunlara aykırıdır. O zaman yasaklı olan Recep Tayyip Erdoğan'ın başkanlığındaki bir parti o seçimlere kanunen katılamaz; katılmıştır. Bu göz ardı edilse bile, geçersiz oylar kanuna uygun tespit edilmiş olsa DYP meclise girmeliydi; girmede. Bu kanuna aykırılıkların hukukileştirilmesi için Yüksek Seçim Kurulu'nun masumiyeti yeterli görülmüştür. Olur mu olur.

2002 seçimleriyle oluşan, yürütme ve yasama organları, oluşumlarının kanuna aykırılığının yanı sıra, demokratik değildir, üstelik anti-demokratiktir. Öncelikle seçimde ortaya çıkan tercihler ne meclise ne hükümete yansımıştır. Seçmenlerin önemli bir bölümünün oy verdikleri meclis dışında kalmış, meclise giren muhalifler tam olarak etkisizleştirilmiş ve hem yasama hem de yürütme tamamen iktidar partisinin insiyatifine bırakılmıştır. Muhaliflere, yalnızca gazete ve televizyonlarda gözükme, mecliste konuşmak gibi etkisiz görevler kalmıştır. Üstelik, seçimlere katılması bile kanuna aykırı olmasına karşın neredeyse mutlak bir sorumsuzlukla birlikte tam yetki devredilen iktidar partisi tüm zorlamalara karşın yalnızca dörtte birinin biraz üzerinde oy alabilmiştir ki demokratik koşullarda ancak yüzde bir civarında bir taraftar bulabileceği rahatlıkla speküle edilebilir. Ülkenin Avrupa Birliği'ne giriş sürecinde olması, bu demokrasi dışılığa sanki demokratikmiş izlenimi vererek göz yumulması için yeterli görülmüştür. Olur mu olur.

2002'de kanuna aykırı olarak demokratik olmayan biçimde sorumsuzca yetkiyi ele geçirenlerin yürütme ve yasama adına bugünlere dek yaptıklarının ezici çoğunluğu kanunlara aykırı, anti-demokratik ve en azından benim ahlakıma sığmaz niteliktedir. Sonuçta, kendisinin olmayan bir daireyi beş kişiye satıp kayıplara karışan birinin açtığı duruma benzer biçimde, siyasi nitelikli davalardan sulh mahkemelerinin baktığı en basit uzlaşmaşlıklara kadar her konuda, birbiriyle çelişen savları olan bir çok tarafın her birinin haklı olduğu durumlar ortaya çıkıyor. Farklı dönemlerde günü kurtarmak için alınmış idari kararların, çıkarılmış kanun ve mevzuatın, yapılmış anlaşmaların sonucu olarak aynı arazi üzerinde hem özel kişilerin, hem devletin, hem belediyenin, hem bir vakfın, hem bir bankanın hem de yabancıların hak iddia edeceği bir durum fiktif bir örnek olsa da yaşanan koşullarda gerçekleşmişse yadırganmaz. Olur mu olur.

Hukuki bu kaos ortamı, stabil bir denge hedeflenmiş de beceriksizlikten dolayı ortaya çıkmış değildir. Ekonomide, siyasette, medyada böyle bir hedefin olduğuna inanmış saf aktörler muhakkak vardır; hatta aralarında yaşanan kaosu samimi olarak kurulmuş yeni bir düzen olarak görenler de çıkabilir. Ama hedef öngörülebilir bir dinamiği oluşturmaktır. Güya oluşturulmuş olan bu dinamik, rekabete değil çatışmaya dayanıyor. Yani yaratılmış olan sorunların çıktığı alanlarda (örneğin ekonomik, akademik, hukuki ve benzeri) rekabetle değil, çatışarak siyaseten çözüleceği, bu çatışmalardan çıkan enerjiyle tahayyül edilen dinamiğin işleyeceği öngörülüyor. Çatışmanın alakasız odaklaşmalara yol açacağı, siyasetin alanının orantısız yayılacağı böyle bir dinamik, içinde bulunduğumuz ne zamana ne mekana ne de toplum tarzına uyuyor. Olur mu olur.

Statik denge hesaplarıyla oluşturduğu düşünülen bir düzen içinde ya da o düzene karşı çatışmalı savaşım -ki hazırlanan budur- öngörülenin tersine daraltıcı bir dinamik oluşturacaktır. Bu durumda yapılması gereken, sanıyorum ki, içinden aşırı dalgalanmalara yol açmayan, dışarıdan kaynaklanan dalgalanmaları nötralize edebilen rekabet içinde dengeli gelişimi sağlayacak bir dinamiğe varmak üzere -çatışmalı savaşım yerine- diyalog içinde savaşımı yerleştirip yaymaktır. Olur mu?